

Første rejsedøgn

Så er vi her. I Uruguay og Salto. Det tog os 39 time - og det gik godt!

Efter en tårefyldt afsked forlod vi Esbjerg onsdag morgen. Turen til København gik godt - og de tre piger, der skulle møde os der støtte til som planlagt. Før vi skulle til at checke ind nåede vi at synge fødselsdagssang for Julie Brorsen, der havde fødselsdag.

I Madrid havde vi næsten 7 timers ventetid! Og hvad gør så et pigekor. De synger. I terminalens lange gang kunne de rejsende nyde godt af pigernes ventetid i en halv times tid ved en improviseret koncert. De sang den ene sang efter den anden - og mennesker havde tid og lyst til at standse op og lytte.

Ca. kl. 02.00 torsdag morgen den 9. oktober lettede flyet med kurs mod syd og efter 10.220 km landede vi i Montevideo. Efter lidt bureaukrati med forskellige formularer, der skulle udfyldes kunne vi endelig gå ombord i den bus, der førte os nordpå til Salto. Det blev en lang bustur. Men den viste os også landet med vidstrakte grønne marker, blomster, køer og får og i det hele taget en helt anden kultur. Vi fik set gamle biler, bønder, der pløjede med hest og plov, hestevogne og veje, der fortsætter ligeud i en uendelighed. Undervejs holdt vi også ind for at spise en sen frokost - en skøn ravioli og isdessert. Og hvad gjorde pigerne imens bussen kørte. De snakkede, de sov - og de sang

Da vi kom til Salto ventede 20 familier på vor ankomst. 23 af pigerne har fået mulighed for privat indkvartering. Og 17 af dem skal bo helt alene hos en familie. Det har vi vist aldrig prøvet før. Men pigerne synes det skal blive spændende - selv om nogle af dem ikke var helt stolte af det til at

begynde med. De resterende 15 piger, hvor iblandt de fleste af de yngste er, bor sammen med de voksne på hotel.

Så er de første 2 døgn ved at være forbi. Og vi glæder os alle til at få lov til at sove i en seng i stedet for et flysæde.

Carina Hansson

Billederne er taget af checkin-køens ende i Kastrup og ved den improviserede koncert i terminal T4 i Madrid.

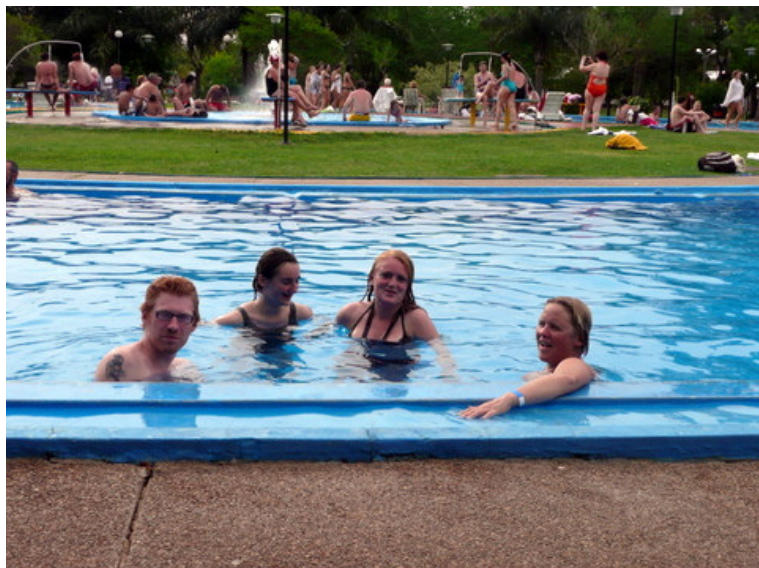

Fredag den 10.oktober

Hvilken eftermiddag!! 2 timer i varme kilder. Det var helt fantastisk. Salto er berømt for sine varme kilder, så det var vi jo nødt til at prøve. Og det gjorde vi så. Vandet var op til 48 grader, så det var varmt. Alle stive muskler efter den lange rejse blev blødgjorde.

Dagen begyndte ellers med sang eftersom Lærke har fødselsdag i dag. Da de piger, der er privat indkvarteret var kommet var det tid til den første koncert. Det var på en af skolerne i Salto. Derefter var det korprøve og så

kørte bussen os altså til Termas Dayman. Her var der forskellige pooler og brusere med stråler, der masserer kroppen. Og det bedste af alt var måske at der overhovedet ikke var klor i vandet.

Da vi kom tilbage til hotellet blev pigerne hentede af deres værtsfamilier. Og de piger, der bor på hotellet tog lige på en lille shoppingtur, før der var tid til aftensmad.

Dette var vor 2. dag her i Uruguay. Men det føles allerede som om vi har været her i 4 dage. Alle mennesker er meget venlige og hjælpsomme. Men at forstå dem, det er svært. Så det er godt vi har Adam til at hjælpe med at forstå og kommunikere.

Carina Hansson

Billederne er selvfølgelig fra eftermiddagens højdepunkt: de varme kilder.

Lørdag: Festivalen begynder

I dag kl. 11 begyndte International Festival of Choir Ensembles. De piger, der har boet hos en familie vendte tilbage til hotellet. Vore to guider Lucia og Lourdes kom og vi hilste på dem på ægte uruguaysk: med et kindkys, sådan et i luften. Det er nu en meget hyggelig måde at hilse på ☺

Da alle piger endeligt var samlet kørte bussen os af sted til et shoppingcenter, og så stod den på 1 times power-shopping. Pigerne fandt mange gode ting (det skal ikke afsløres her

eftersom der var mange gaver iblandt det indkøbte). Derefter kørte vi igen ud til Termene - men denne gang kun for at spise. Derefter blev vi vist rundt i Salto. Navnet Salto betyder hop, og hentyder til vandet i floden Uruguay, som er flyder gennem byen og også er grænsen til Argentina. Så nu har vi også set Argentina.

Derefter var det tid til at forberede den første koncert i Salto Cathedral. Lone og pigerne blev sat af ved kirken for at holde korprøve, som det var aftalt. Først var der kun et lille orgel med en forfærdelig lyd til Mogens at spille på. Så kom der et klaver frem, der manglede højtalere, og så, til sidst et klaver, der også havde meget tilbage at ønske. Men genvordighederne sluttede ikke her. Der kom flere og flere mennesker ind i kirken. Og de snakkede og snakkede - og forstyrrede dermed en hel del. Og til sidst kom forklaringen. Der skulle være gudstjeneste kl. 17. Det havde arrangørerne bare glemt alt om, da de planlagde korprøven.

Så tilbage til hotellet for at fortsætte korprøven. Og til sidst faldt alt i hak. Og selve koncerten: Den gik strålende - til sidst. For da vi kom tilbage var der en ny gudstjeneste i gang, og den var først færdig godt og vel kl. 20. Så ret meget korprøve blev det ikke til.

I Uruguay har man nok ikke helt det samme forhold til hvornår en koncert skal begynde som vi har i Danmark. Koncerten skulle begynde kl. 20.30. Først kl. 20.50 kom de begge kor ind under klapsalver. Derefter var der ca. 20 minutters tale af forskellige mennesker. Og det var selvfølgelig på spansk. Så skulle det andet kor synge, hvilket betød at pigekoret først kom til at synge ca. kl. 21.30. Men så sang de også. Det var som om det var engle, der sang, var det en, der sagde.

Efter koncerten var det lokale kor vært ved en middag, hvor vi fik sagt tak og farvel til Pablo, som har arrangeret den private indkvartering og meget andet medens vi har været her i Salto. Så kunne aftenen slutte - meget sent med at Lone og Mogens gik rundt og sang godnatsang for alle piger. En skøn tradition.

Carina Hansson

Pigekoret i Uruguay 8. – 20. oktober 2008

Billederne forestiller nogle af de arbejdende folk bag pigekoret: vore guider Lucia og Lourdes og buschaufføren, to tanter på arbejde og vor kameramand Adam.

Søndag – sydpå igen

I dag er vi taget sydpå igen til Colonia del Sacramento, der ligger helt ude ved kysten til Rio de la Plata. Lige på den anden side ligger Bueno Aries. Det tager kun 30 min. med båd mellem de begge byer. Vor afrejse gik helt smertefrit. Pigerne kom op til tiden, værelserne var tømt til tiden, bussen kom til tiden - og gik til tiden. Det var helt overskyet da vi tog afsted og på et tidspunkt regnede det. Turen tog godt 5 timer og var egentligt planlagt at være uden pause. Men på et tidspunkt gik den ikke længere. Vi blev nødt til at holde en tissepause. Det var tydeligt at pigerne var trætte. Der var betydeligt mere stille i bussen, end forleden dag. Da vi kom til Colonia skinnede solen igen. Vi kan godt mærke, at det er blevet køligere her ude ved kysten. Men det er stadig varmt nok til at sammenlignes ved en dansk sommer. Da vi ankom ventede frokost på os. Det er nogle sene frokoster vi får. Snarere efter kl. 14 end før. I dag var klokken 15, før vi fik mad. Men den var værd at vente på. Vi fik kylling og kartoffelmos. Det smagte så godt at endda Trine spiste af hjertens lyst ☺

da mere præcis. Det første kor begyndte at synge allerede 20.50 (koncerten var annonceret til 20.30). Pigekoret var aftenens tredje og sidste kor. Først sang et børnekor, så et blandet kor og så pigerne.

Så var det tid til korprøve inden aftenens koncert. I dag stod der et flygel, på scenen, men igen lod det en del tilbage at ønske syntes Mogens. Det teater koncerten var i ligger meget smukt ud til vandet. Det var med stor forhåbning vi tog af sted til koncerten. For vi havde fået at vide, at når det er i et teater, så er man mere præcis, end hvis koncerten bliver afholdt i en kirke. Og som Mogens sagde, den var

Efter koncerten var vi igen inviteret til mad af det lokale kor. Også i dag fik vi en tre retters menu. Vi har ellers prøvet at forklare, at pigerne ikke er vant til at spise aftensmad omkring midnat. Men samtidig må man jo følge skikken i det land, man gæster.

Til sidst var aftenen forbi og vi kunne samle pigerne på hotellet. Og her kom

Pigekoret i Uruguay 8. – 20. oktober 2008

så den gode nyhed. Første ting på programmet er kl. 11 i morgen formiddag. For pigerne har virkelig fortjent en fridag. Og det tager vi så i morgen.

Carina Hansson

På de tre billeder kan I se, at selv om pigerne er trætte om dagen, så giver de alt, ved aftenens koncert.

Mandag = fridag!

Dejligt! I dag kunne vi sove længe. Det tror jeg vidst vi alle havde brug for. En morgen, hvor der ikke var en, der jagede med os. Kl. 9.30 kom der stadig nyvågne piger (og voksne) ind i spisesalen for at spise morgenmad. Og her var et stort udbud af forskellige brød. Mogens syntes det mindede om et sønderjysk kaffebord.

Kl. 11 samledes vi for at gå på sightseeing. Vi blev delt ind i to hold og blev vist rundt i den gamle bydel i Colonia. Det er Uruguays ældste by - og her ligger også landets ældste kirke. Den var vi inde i. Og hvad gør 38 piger når de kommer ind i en kirke sammen med Lone. De synger selvfølgelig nogle sange. Som sagt så gjort. De sang.

Derefter var det tid for frokost på en restaurant i den gamle bydel. Vi fik - igen - ravioli. Det var lige før at pigerne udvandrede i protest. Vi har fået det 3 gange nu. Men denne ravioli

smagte rigtigt godt, så alt endte i fryd og gammen. Og så var det at fridagen for alvor begyndte. Vi fik lov til at gøre lige som det passede os. Pigerne gik rundt i grupper i de mange små butikker - og det gjorde vi voksne også. For her fandtes mange spændende ting. Nogle af pigerne blev ved, men flere af dem vendte ret snart tilbage til hotellet. For hotellets pool skulle også afprøves. Selv brugte jeg tiden på at købe 55 postkort og frimærker som vi skal sende til vore sponsorer og andre, der støtter koret. Det er de fleste af pigerne, der skriver dem, og de kan nøjes med to hver.

Sidst på eftermiddagen var det korprøve. Ved den sidste koncert skal pigerne synge en sang, der er skrevet netop til denne festival. De skal synge den sammen med alle de andre kor og den skal indstuderes på forhånd. Det gik fremad med arbejdet i dag takket være Mogens akkompagnement. Efter korprøven vendte vi tilbage til den restaurant, hvor vi spiste frokost. Og denne gang stod menuen på pizza. Det vakte stor jubel hos pigerne da de fik det at vide tidligere på dagen. Og ikke nok med at vi fik pizza, der var også pandekager til efterret. Det eneste ærgerlige er at serveringen tager så lang tid eftersom vi spiser så sent. Mange af pigerne er godt trætte inden vi er færdige. Men eftersom middagen allerede var kl. 21, betød det, at vi denne aften faktisk var hjemme før midnat. Hvilket var dejligt, eftersom vi i morgen skal rejse videre og derfor er vi nødt til at stå tidligere op. Målet i morgen er Mercedes, hvor vi skal synge næste koncert.

Pigekoret i Uruguay 8. – 20. oktober 2008

Jeg tror vi alle har nydt at have en fridag. For det er hårdt arbejde at synge koncert kl. 21 og derefter skulle spise en tre-retters menu til aftensmad, som der er sket de foregående dage.

Carina Hansson

Billederne er fra dagens sightseeing og fra vor frokost.

Tirsdag – Mercedes er andet end en bil

Nu er vi kørt nordpå igen til Mercedes. Det er en by, der ligger ikke ret langt fra grænsen til Argentina. Og vi har set en enkelt mercedesbil i dag. Men ikke af nyere dato. Det er simpelt hen utroligt, så mange gamle biler vi ser her i Uruguay. Kan man lide gamle biler, er landet et besøg værd. Man skal bare ikke forvente sig, at de er i lige så god stand som veteranbilerne i Danmark.

Men tilbage til dagen i dag. Vi kom for en gang skyld frem før tid. Morgenens begyndte endda lidt kaotisk. Først for vi næsten vild i de labyrintiske gange på hotellet i Colonia så nogle af pigerne blev vækket lige sent nok. Og da vi skulle til at køre (faktisk til tiden) så var det et guldkors, der var blevet væk på et værelse. Alle voksne + pigen afsted for at lede. Tante Birgit havde endda armen langt ned i en støvsuger! Til sidst fandt receptionen ud af, at rengøringspersonalet havde lagt det i en skuffe på værelset. (Hvad lærer man af det? Hold altid styr på jeres ting, piger). Der efter troede vi at en anden pige lige var ved at blive syg. Og da vi kørte var det en tredje pige, der ikke kunne finde sin iPod... men denne gang nøjedes en af vore to fantastiske guider med at ringe. Den blev desværre ikke fundet.

Nå, men vi kom til Mercedes omkring middagstid, fik vore værelser og blev så vist ind i restauranten for at spise frokost. O jubel! Vi fik wienerschnitzel og pommes frites. Med ketchup!! Det smagte virkelig godt. Derefter havde vi lidt fritid, der blev brugt på forskellig måde. Nogle af

pigerne var rigtigt modige og var i vandet i hotellets udendørs pool med uopvarmet vand. Det krævede et langt, varmt brusebad bagefter. Kl. 16.30 blev vi vist rundt i byen og så også floden Río Negro, der flyder gennem byen. Her var der en dejlig udsigt, som I kan se her ovenover. Kommunens kulturchef, Rafael de Leon, bød velkommen i byens kulturcenter og bibliotek. Han fik overrakt en af korets cd'er. Vi håber han kan lide den. Lydprøven inden aftenens koncert i Mercedes Cathedral begyndte kl. 18.

så vendte pigerne tilbage til hotellet, der ligger få skridt fra kirken for at holde pause og skifte til kortøj. Koncerten var fastsat til kl. 20.30 og begyndte denne aften allerede kl. 20.40. Det er rekord!

Så skulle vi have vor aftensmad. Bussen kørte os et stykke ned ad floden. Og her kom dagens anden behagelige overraskelse. Vi fik spaghetti med skinke- og champignonsovs. Umm. Pigerne synes det er skønt med mad, de kan genkende. Men sent blev det igen. For selv om maden denne aften kom uden alt for meget ventetid, så skulle der jo også synges. Det har været lokale kor, der hver aften har budt på aftensmad. Og både værtskoret og pigekoret synger altid nogle sange hver.

Pigekoret i Uruguay 8. – 20. oktober 2008

I morgen skal vi først afsted kl. 10 i morgen, så vi kan sove lidt længe. Målet i morgen er Montevideo. Her begynder festivalens 2. del, hvor alle kor er samlede, både de indbudte internationale kor, hvor vi er iblandt og landets egne kor. Her skal pigerne synge de tre sidste koncerter. Men før vi når Montevideo, skal vi ud på landet.

Carina Hansson

På dagens billeder kan I se korpigerne Katrine og Sara Pernille ved floden Río Negro, Lone og kulturchefen og fra koncerten inde i kirken, hvor pigerne går ind på plads medens de synger "Velsignet være han".

Onsdag – El campo

I dag kunne vi sove lidt længe. Det var meningen at vi først skulle op kl. 8.30, men allerede kl. 8 var der flere, der vågnede af Mogens' hvin, da han med dødsforagt kastede sig i den uopvarmede, udendørs pool. Og han var hurtigt oppe af vandet igen. Men vi fik da god tid til at pakke og spise morgenmad. Jeg fik derfor også tid til at finde et postkontor for at poste alle de postkort, koret vil sende til sponsorer og andre, der har støttet os og på den måde gjort det muligt for os at komme af sted på denne tur. Men da

jeg endeligt fandt postkontoret ville de ikke tage imod mine postkort. For mange af de offentlige ansatte strejkede. Så nu må vi se, hvornår de kan komme af sted. Kl. 10 kørte bussen af sted, for det var i dag vi skulle til Montevideo. Efter ca. 2 timer var vi ved vort første stoppested på vejen:

Estancia el Gruñido langt ude på landet - el campo. vi blev modtaget af ejeren selv, der bød os indenfor i sit hjem og viste os en samling af forskelligt udstyr, brugt af en gaucho. Samlingen blev begyndt af hans bedstefar og fyldte alle vægge i et helt rum. Derefter fik vi frokost. Som "starter" fik vi noget, som fik pigernes tænder til at løbe i vand. Vi fik grøntsager: tomat, salat og reven gulerod. Og tro det eller ej. Men de jublede ved synet af de store fade med grøntsager. Udover det fik vi forskelligt slags kød, bl.a. tunge, og vi fik lammekød, der var helt fantastisk.

Derefter skulle vi i gang med "rural activities". Det var ingen af os, der vidste, hvad det indebar. Willy spurgte for sjov om vi skulle køre i traktor og ride på hest - og det var lige det vi skulle. Først satte vi os op i en åben vogn, der blev kørt af en traktor, der mindst var 40 år gammel. Så blev vi kørt rundt på markerne. Det er ikke svært at forstå, hvorfor de har så meget kvægdrift og at man ser så få marker med afgrøder. Der lå nemlig store sten og klippestykker overalt.

Da vi kom tilbage til gården fik de, der ville lov til at prøve at ride. Først gik der kun 10 derhen, så fulgte resten efter, for vi andre ville jo gerne se de andre ride. Willy var den første til at komme op. Da han så sad der, og det så helt ufarligt ud, var der flere, der gerne ville. Også Lone var hurtigt oppe på en hest - og det viste sig efterfølgende, at den tur var en genoplivning af en gammel kærlighed. Men det så så spændende ud, at da alle, der ville, endeligt havde fået sin tur, var vi kun en håndfuld tilbage, der ikke havde prøvet. Før bussen igen fortsatte mod Montevideo, fik vi kaffe/te/sodavand og "torta fritas" en slags kager/brød, der smagte af æbleskiver.

Nu manglede vi kun 180 km til Montevideo. Resten af turen gik fint. Nogle faldt meget hurtigt i søvn i bussen. Det må have været den friske landluft, der havde tæret. Andre snakkede eller hørte

Pigekoret i Uruguay 8. – 20. oktober 2008

musik. Da vi ankom til Montevideo og var blevet indkvarteret på vort hotel, blev vi kørt til den restaurant, hvor vi skulle spise. Her kom også de kor fra Brasilien, Argentina og Venezuela, der også skal medvirke ved festivalen i Montevideo. Vi var ca. 250 mennesker, de fleste korsangere. Pigekoret er det eneste europæiske kor, der er med, så der var nogle unge mænd fra Argentina, der næsten ikke kunne se sig mætte i de blonde lokker. Mellem hovedret og efterret fik Lone at vide, at hvis hun ville, måtte hun gerne sige noget uformelt. Så hun fik pigerne til at rejse sig og synge "I Danmark er jeg født". Det affødte et stormende bifald. Også nogle af de andre kor sang og et kor fra Brasilien sang en meget morsom sang med masser af rytmer. Efter middagen vendte vi tilbage til hotellet - for en gang skyld lige omkring midnat.

Carina Hansson

I dag får i hele 4 billeder. De tre er taget ved vort besøg på Esancia el Grunido. Her kan I se de grøntsager, der fik pigerne til at juble, vor tur med traktor og vogn - og Willy og Lone til hest. På det sidste billede ser i Lone og pigerne, der synger ved velkomstmiddagen.

Torsdag – i rytternes tegn

Efter en, for nogle meget kold nat, skinner solen. Det hotel vi bor på er fint, men koldt. Der var mange af pigerne, der frøs i nat. Men ellers skinner solen og man kan fint bevæge sig udenfor med kun en tynd trøje eller jakke over en T-shirt. Montevideo er anderledes end resten af landet. Her er mere moderne. Det er tydeligt. Og alligevel ikke. F.eks. så bliver al renovation hentet ved hjælp af hest og en gammel vogn. Ikke kun ude på landet men også her i hovedstaden. Og man kan få tøj syet til sig med 24 timers levering. Gad vide, hvor man kan få det i Danmark i dag? Men det er en storby, det er tydeligt. Den spontane kontakt vi oplevede i nogle af de andre byer, mærker vi ikke noget til her. Men der er mange spændende ting her, bl.a. masser af butikker at handle i.

Dagen begyndte først kl. 8.15, hvor pigerne blev vækket. Første korprøve var kl. 9.30 og den næste, sammen med to andre kor og med en anden dirigent kl. 11. Men det rigtigt sjove begyndte ved

middagstid. Der kom en berømt komponist og sanger, der lærte os om uruguayske rytmer og sange. Både rytmer og at han talte spansk, gjorde det hele lidt vanskeligt indimellem, men det hel endte med at vi sang en kærligheds sang "Amor Profundo" i 3 stemmer. Det lød rigtigt godt og vi fik bagefter ros fra det brasilianske kor, at vi turde kaste os ud i en sang med spansk tekst og fremmede rytmer.

Efter en forholdsvis hurtig frokost kom dagens andet højdepunkt. Lidt fritid, hvor pigerne fik lov til at gå af sted uden os voksne, i hvert fald de piger, der er over 15 år. Da de kom tilbage havde de gjort af med endnu nogle pesos, for her er klart billigere end i Danmark. Kl. 17.30 tog vi af sted for at komme til næste koncert. Efter en noget kaotisk lydprøve fik vi at vide, at de havde fremskudt

koncerten, så den begyndt kl. 20 i stedet for 20.30 som tidligere annonceret. Det betød så at pigekoret begyndte at synge kl. 20.21, hvilket er en klar forbedring fra tidligere koncerter. Selve koncerten gik fint. Der var 4 danskere tilstede, der havde taget et dannebrog med, hvilket gjorde indtoget ekstra festligt. Aftenens andet kor kom fra Brasilien. Det havde et helt andet repertoire og havde virkelig liv og bevægelse i deres sange og kropssprog. En af vore guider har fortalt, at mennesker fra Brasilien altid er så glade. Og vi må give dem ret. Der var meget glæde og energi i deres sange og måden at synge dem på. De

var meget dygtige og det gav aftenen en ekstra dimension, med de begge kor, begge meget velsyngende men på hver sin måde. Publikum fik noget med hjem i aften.

Efter koncerten var det som sædvanlig middag for de begge kor. Men til forskel fra tidligere aftener, kom maden denne gang hurtigt og derfor tog det ikke så lang tid. Så selvom begge kor gav hinanden en afskedssang, kørte bussen tilbage mod Montevideo allerede omkring halv tolv.

Pigekoret i Uruguay 8. – 20. oktober 2008

I morgen er der ikke så meget fritid som i dag. Vi skal for første gang østpå ud til Punta del Este, der er et berømt badested her i Uruguay. Men vi må nok nøjes med at nyde synet. For i hele denne festival har vi haft et stramt program, og det har vi også i morgen.

Carina Hansson

Dagens billeder er fra den rytmiske workshop og fra koncerten i San José kan I se vore lokale supportere og korets opstilling fra lydprøven.

Fredag – Punta del Este: Hvin og trommer

I dag fik vi en ganske stille morgen. Bussen hentede os først kl. 10 så tanterne gik rundt og vækkede først kl. 8.45. I dag gik turen til Punta del Este - Uruguays badested nr. 1. Vi kørte østpå langs kysten og kom både forbi whiskybælte og fattige kvarter. Men da vi nærmede os Punta del Este forandrede omegnen igen for at blive præget af turistindustrien. Efter to timer fik vi lov til at strække ben første gang. Men hvilket sted! Vi blev kørt ud på en lang tange, der kaldes "hvalen" efter sin form. Her havde vi en fantastisk udsigt ud over hvide sandstrande og et blått hav. Det var så smukt. Der var tre andre kor der på samme tid, hvoraf det ene var det ungdomskor fra Argentina, som vi skulle dele koncert med om aftenen.

Vi gik ud på spidsen af "hvalen" og fik også mulighed at kravle rundt på klipperne, købe souvenirs, og tage et gruppebillede. Da vi var ved at tage dette billede kom en flok argentinerere og ville være med på billedet. Det fik de lov til. Det eneste vi ikke så mens vi var der, var hvaler. Det er ellers et sted, hvor man tager hen for at se hvaler.

Derefter kørte vi videre ind til Punta del Este. Først var det frokosttid. Vi fik kylling for første gang, og det nød mange af pigerne. Restauranten lå ved siden af et indkøbscenter, og her fik pigerne en times tid efter frokost. Det resulterede i, at selv om nogle af dem havde bestemt sig for ikke at hæve flere penge hos sin tante, så fik de alligevel brug for lidt penge. Men det var vidst i

småtingsafdelingen, det, der blev købt. Anderledes gik det, da vi blev kørt ind til bymidten for at gå lidt på hovedgaden og ende på stranden og se fingrene, der stikker op af sandet. For her blev vi sat af ved et lille torv, hvor der var et marked. Her var der sjaler og smykker, der nærmest overfaldt os og nægtede at give slip. Der var en del, der gik videre med en pose i hånden. Hånden på stranden, som vi skulle ned til, minder på en måde om vore fire hvide mænd i Esbjerg. Hvide fingre i overstørrelse, der stikker op af sandet. Det var sjovt at se dem, men det føltes ikke helt fremmet.

På vej ned til stranden skulle tanterne sørge for vand og bananer til pigerne. Det er meget interessant at se ansigtet hos en lille grønthandler, når man beder om 50 bananer. Først da guiden kom og bad om det på spansk, turde han at tro på det. Men vi kom tilbage til bussen med 2 vanddunke á 5 liter vand og 50 bananer.

Derefter gik turen videre mod San Carlos. På vej dertil sagde Lou (en af guiderne): Nu skal alle sætte sig ned, hvorpå bussen kørte over en bro, der var bølgeformet. Vores chauffør vidste, hvad han gjorde så de begge "bølgetoppe" gav et ordentlig sug i maven - og et højt hvin fra alle pigerne. Det blev endnu bedre, da pigerne opdagede, at chaufføren vendte rundt for at køre tilbage over den samme bro. Denne gang røg hænderne i vejret på vej over broen, som var det en rutsjebane. Derefter fortsatte vi til San Carlos. Før vi kom til kirken blev vi modtaget af det lokale kor i et lille galleri og fik en lille forfriskning bestående af sodavand og småkager. Så kom vi til kirken. Det var nok indtil videre klart det koldeste koncertsted vi har oplevet her i Uruguay. De stakkels piger frøs tappert. Men koncerten gik fint. Det lokale kor sang samt ungdomskoret fra Argentina.

Så kommer vi til trommerne. Det lokale kor havde dem med allerede ved koncerten i kirken. Ved den obligatoriske middag bagefter indledte de med at spille. De fleste piger nød det. De dansede løs sammen med værtskoret og det argentinske kor. Men de stakkels piger, der ikke havde det så godt, bl.a. fordi de havde hovedpine, flygtede ud i bussen igen. De valgte endda at få noget mad ud i bussen og spise der. Efter maden begyndte trommerne at spille igen og der kom gang i dansen igen. Til sidst var alle ude at danse, med undtagelse af dem, der allerede var flygtet ud i bussen.

Klokken 1 fik Lone endeligt kaldt de sidste dansere ind i bussen og vi kunne køre tilbage til Montevideo igen. En tur på ca. 2 timer.

Som I kan høre, er en korturné hårdt arbejde. Men vores piger klarer det fantastisk godt. Selv om de mange gange er rigtigt trætte, kan man overhovedet ikke høre det ved koncerterne. Der giver de alt det de har og præsterer en skønsang, der får publikum til at tale om "angelo", engle.

Carina Hansson

Billederne I kan se er det gruppebillede som Mogens tog ude på "hvalen", fingrene på stranden, nogle frysende korpiger og koret, der sammen ved Mogens og Frederiks musikledsagelse synger "Sound the trompet".

Lørdag – Finale

Efter kun få timers søvn var det tid til vækning igen. Det har nu været lidt hårdt at leve efter uruguayansk tidsopfattelse. At ting ikke kommer i gang til tiden. At alle aftener bliver så sene. At “det tager kun ti minutter” oftest har betydet at der er gået både 20 og 30 minutter. Men det tilhører alligevel småtingsafdelingen et eller andet sted. For alle her er så venlige og imødekommende, at man ikke kan andet end at synes godt om landet og dens befolkning.

Nå, men efter at have ankommet til hotellet kl. 03.00 og blive vækket igen kl. 8.30, stod pigerne klare til at tage afsted til korprøve og generalprøve på aftenens store koncert, hvor alle kor bl.a. skal uropføre et stort værk, skrevet til lejligheden. I dag var det ikke nødvendigt at have tanter med eftersom Lone ikke skulle dirigere, men blot være med. Så tanterne fik en friformiddag, men så meget fritid blev det heller ikke eftersom der var nogle ting, der skulle ordnes. Vi skal jo begynde at tage afsked med forskellige mennesker, vi har mødt under festivalen, og dem vil vi gerne give en gave. Så det gjorde de, medens pigerne var til korprøve. Det blev igen en korprøve med forhindringer. Da de ankom til kirken, hvor aftenens koncert skal afholdes, kunne de ikke komme ind eftersom der var dåbsgudstjeneste. Så alle korene klemte sig ind i et andet lokale. Her gik det vist ikke ret godt med at få korværket til at hænge sammen. Da gudstjenesten var over gik alle ind i kirken. Men igen slog den sydamerikanske væremåde igennem. Der skete ikke så meget. Lone fik pigerne på plads - og spurgte til sidst om de ikke skulle begynde. Det gjorde de så, men det tog i alt ½ time, fortalte hun. Og til sidst begyndte tingene at falde i hak og der begyndte at komme mening i musikken.

Så var det frokosttid. Igen kom vi ned på restaurant Pepperoni. Men ak og ve! Menuen stod på ravioli - for 4. gang på denne tur! Der var flere, der ikke kunne spise op - og der var flere, der kunne spottes på en McDonald's senere hen under eftermiddagen. Og det kan man nok ikke bebrejde dem. Under turen tilbage til hotellet fik pigerne 3 valgmuligheder. De kunne følge med vore to guider ud i et shoppingcenter, de kunne gå med bl.a. tanterne ned i den gamle del af Montevideo eller de kunne blive på hotellet og sove, pakke eller hvile og bare slappe af. Vore yngste medlemmer plus nogle flere havde ikke fået nok af shopping, så de tog af sted, men ikke før de havde sendt nogle af tanterne ud på at hæve penge ☺. Enkelte blev på hotellet og resten travede ned til den gamle bydel.

Her mødte os en lille gågade samt et torv med boder af forskellig art. Bl.a. kunne man på torvet finde en norsk 10-øre fra 1953 og en dansk en-krone fra 1961. Jeg spurgte dog aldrig til det og ved rent faktisk ikke, hvad de kostede. Flere af pigerne købte billeder og smykker ved boderne. Tanterne fik også handlet de allersidste gaver. Nu er butikkerne lukket, så nu håber vi at vi har husket alle, der skal have noget i aften og i morgen.

Kl. 19.45 var det afgang til Seminario's Church, hvor aftenens finalekoncert skulle afholdes. Pigerne fik anvist et værelse, hvor de kunne lægge deres ting og gik så ind på plads. Koncerten var fastsat til 20.30 og begyndte kl. 20.55. 6 kor medvirkede med 10 minutters sang plus det store

Pigekoret i Uruguay 8. – 20. oktober 2008

fælles korværk. Det var nogle gode kor - inklusive vore egne piger. Da de sidste klapsalver var stilnet af solgte pigerne cd'er. Denne aften var de virkelig i sit es og fik solgt mange.

Efter koncerten var der afskedsmiddag på en restaurant udenfor byen. Piger hyggede sig og kom i snak med flere fra de andre kor. Vi fik også sagt farvel til Lizet, Fransisco og Alexandra, festivalens direktion.

Så vendte vi tilbage til hotellet for en sidste overnatning. I morgen står det pakning på programmet. Kl. 10.30 vil vi tage afsked med Lourdes og Lucia og vor chauffør Enrique. og så vender vi næsen nordpå og begynder vor lange rejse hjem til Danmark. Jeg tror at mange af pigerne glæder sig til at komme hjem. Og jeg er overbevist om at vi alle har haft nogle fantastiske dage her i Uruguay og har fået et minde for livet.

Carina Hansson

Billederne er fra frokosten, med nr. 4 ravioli; af Willy, der er i gang med en af de mange "tantepliger": at hæve penge.

Søndag og mandag – hjemrejsen

Efter kun få timers søvn blev pigerne vækket søndag morgen. Vi fik pakket, spist morgenmad og checket ud. Og så kom dagens første afsked. Vi blev nødt til at sige farvel til vor chauffør Enrique, der har kørt os rundt under hele vor rejse og vore to guider Lourdes og Lucia. Det var rigtig hårdt. De fik gaver, bl.a. vore cd'er og så ønskede de sig en sang. Det blev "I Danmark er jeg født", som pigerne sang medens tårerne trillede ned ad de fleste kinder. Disse tre mennesker har været så utroligt hjælpsomme og imødekommende hele turen igennem. Så vi er virkelig kommet til at holde af dem.

Så gik turen til lufthavnen. Og her kom dagens andet afsked. Adam, vor filmmand og tolk, skulle ikke længere følge os, men fortsætte sin rejse til Argentina, hvor han skulle besøge noget familie. Også han fik en gave og en sang som afsked. Og eftersom han selv engang har været drengeskorsanger, blev det til "Min Jesus lad mit hjerte få", for den har de gået rundt og sunget sammen, Adam og pigerne.

Det gik meget smertefrit at checke ind. Det havde de virkelig styr på i lufthavnen. Også da vi opdagede, at en af pigerne havde fået to boarding pass og en anden slet ikke havde fået et, gik det nemt og hurtigt at ordne det. Den store overraskelse kom da vi havde ordnet det hele og lige skulle til at gå videre. Så sagde kvinden, der havde checket os ind: Og så skal I gå hen til skranken ved siden af og betale lufthavnsafgiften. Det koster 31 US\$ pr. person. Det havde vi ikke fået noget som helst at vide om! Men det var ikke andet at gøre, end at betale, for hjem ville vi.

I flyet faldt mange i søvn fra start af. Men efter nogle timer, var der ikke mange, der sov. Det er jo på denne tid af døgnet, ca. midnat, som vi har været vant til at spise aftensmad på. Men til gengæld kunne vi jo sige tillykke til Lone, som bliver 50 år den 20. oktober. Vi valgte dog at vente med fødselsdagssangen eftersom de var nogle, der sov. Ellers gik flyveturen til Madrid fint. Pigerne sov, så film eller snakkede lige så stille. Da vi ankom til Madrid, og var kommet af flyet, skulle Lone så holde sin første "tælling" på europæisk jord, for at finde ud af, om alle var til stede. Så hun begyndte ligesom hun plejer: 3,2... og så skulle Marie sige 1. Men det skete ikke. I stedet for begyndte pigerne at synge korets fødselsdagssang: Hvorfor er der sådan et mylder. Det kom helt bag på Lone, der også fik fødselsdagsgaver, dels af pigerne og dels af de voksne.

Derefter har vi skiftet terminal og befinder os nu i terminal T4, hvor vi venter på at tiden skal gå, for flyet til København letter først om nogle timer. Der er

Pigekoret i Uruguay 8. – 20. oktober 2008

for første gang ikke dømt powershopping selv om mulighederne er her. Pigerne er simpelt hen for trætte. Derfor glæder pigerne og vi andre os til at komme hjem, få lov til at sove i sin egen seng, spise den mad, vi er vant til og se familie og venner, alle dem vi har savnet undervejs.

Vi har haft en fantastisk tur. Vi har set meget og oplevet meget. Et af de stærkeste indtryk fra Uruguay er folkets store venlighed og imødekommenhed, deres stolthed over deres land og deres ønske om at fortælle om det. Der har været ting, vi er blevet irriterede over, ting vi ikke har forstået i deres kultur og væremåde, men det er i sidste ende kun småting. I det store hele er Uruguay et land, der er værd et genbesøg - eller måske et besøg.

Carina Hansson

På de to billeder kan I dels se en lille del af den lange kø, der var for at sige farvel til vore guider, dels kan I se Lone og hendes fødselsdagsgaver.